

Usposabljanje oskrbnikov poteka v vseh državah. Razlikujejo med usposabljanjem tistih, ki so kot oskrbniki že delali, in novinci. Usposabljanje navadno organizirajo večkrat na koncu tedna izven glavne sezone. Diplome podeljujemo le pri nas. Seminarji so povsod dobro obiskani.

V večini držav organizirajo poleg zborov gospodarjev tudi zbere oskrbnikov. Ker so države večje, so vsi zbori organizirani po regijah, ki pa so večje od Slovenije. Mnenja in pripombe oskrbnikov povsod štejejo kot izjemno pomembne. Ta srečanja bistveno prispevajo k razrešitvi morebitnih problemov med PD in oskrbniki.

PROMOCIJA SLOVENSkih ALP

V nedeljo so se udeleženci odpravili čez Škarje in mimo Koče na Klemenči jami v Logarsko dolino. Posebno prísčno je bilo nenapovedano srečanje z novim vodstvom PD Solčava in oskrbnikom Koče na Klemenči jami, ki so že malo utrujene udeležence srečanja spontano pogostili s skutnikom in kislim mlekom, kar je vsem ostalo v najlepšem spominu.

Na zaključku srečanja v Domu planincev so predstavniki CAI predlagali, da bi bilo srečanje leta 2001 pri njih na prelazu Pordoi v Dolomitih, kjer je zgrajen izobraževalni center CAI. Predlog je bil soglasno sprejet. Program srečanja in tematiko, ki naj bi jo na njem obravnavali, bodo organizatorji pripravili na začetku leta 2001.

Srečanje je v celoti potekalo po programu in je izpolnilo pričakovanja udeležencev. Tudi vreme, ki je bilo prvi dan deževno, se je iz dneva v dan izboljševalo in v nedeljo nas je pozdravilo kristalno čisto nebo.

Poleg izmenjave številnih izkušenj je pomembno, da smo svojim planinskim prijateljem iz CAA pokazali njim doslej neznan del Alp. Vsi so na koncu izrazili prepričanje, da bodo Kamniško-Savinjske Alpe sami in skupaj z drugimi člani svojih planinskih zvez ponovno obiskali. Številni med njimi so bili navdušeni nad bogato floro, ki smo jo srečevali na celotni poti.

Tuji udeleženci so nam prinesli precej svojih priložnikov in druge strokovne literature s področja koč in poti, ki je na voljo članom naših komisij.

AKADEMSKI KIPAR IN VRHUNSKI ALPINIST MARJAN KERŠIČ-BELAČ JE PRAZNOVAL 80-LETNICO

Z GORAMI ZAZNAMOVANO ŽIVLJENJE

MARJAN RAZTRESEN

»Vse življenje sem bil zelo srečen človek, saj sem v glavnem lahko delal tisto, kar sem rad delal. Čeprav sem se znašel v neštevilnih nevarnih situacijah, doživel dramatične trenutke v navezah in padce soplezalcev, sem staknil eno samo poškodbo, gležnja, na Veliki planini,« pravi **Marjan Keršič Belač**, akademski kipar in njega dni vrhunski alpinist in gorski reševalec, ki je letošnjega 18. maja praznoval 80-letnico življenja – isti dan kot papež **Janez Pavel II.**

Natančen, kot je, lahko vsak trenutek postreže z natančnimi podatki: na Mont Blancu je bil sedemkrat, na Grossglocknerju 13-krat, na Triglavu 78-krat, kamor je na planinskih pohodih »Sto žensk na Triglav« pripeljal 14 navez po deset udeleženk teh pohodov, v 52 letih svojega alpinističnega udejstvovanja je pozimi in poleti preplezal 340 plezalnih smeri, tudi več težavnih v Lienzkih Dolomitih, bil je član prve slovenske (oziroma jugoslovanske) alpinistične odprave v Himalajo, na Trisule, do svojega 80. rojstnega dne je premagal 1,100.000 višinskih metrov.

UČNA LETA PRI MOJSTRU KALINU

Vse svoje gorske obiske od leta 1935 dalje ima skrbno zapisane in fotografsko dokumentirane v 28 knjigah ročno spisanih dnevnikov – vsa svoja doživetja iz gorskega sveta, posebna dva dnevnika, dve debeli knjigi, pa sta nastajali na njegovi edini himalajski odpravi in takoj po njej. Alpinistične vzpone je od planinskih pohodov vseskozi ločeval z rdečimi pikami pred opisi.

Na Barju, v ravnini rojeni Ljubljčan Marjan Keršič je v otroških letih pogosto hodil k stari mami v Smlednik, kjer so ga očarale Kamniške planine, ki jih je od tod gledal iz bližine in iz imenitne perspektive. O bližnjih srečanjih s temi vršaci je takrat lahko le sanjal.

Marjan Keršič-Belač maja 1946

Po meščanski šoli na ljubljanskih Prulah je pravzaprav po naključju prišel v zasebno kiparsko šolo **Borisa Kalina**. Eden od Keršičevih stricov je bil livar, ki je v bron vlival umetniška dela kiparjev, drugi stric je ulitke cizeliral, jih torej do podrobnosti obdelal. Marjana je to delo tako navdušilo, da se je sklenil izučiti te obrti in nadaljevati njuno delo. Ko ga je nekega dne pri teh stricah videl mojster Kalin in ob tem spoznal še nekatere Keršičeve izdelke iz gline, ki je je na Barju vsepovsod dovolj in je bila njegov material za oblikovanje skulptur, je svetoval, naj bi Marjan prišel k njemu v kiparsko šolo, kar se je leta 1935, pri fantovih 15 letih, tudi zgodilo. Tako je začel hoditi v to šolo, ki jo je imel mojster Kalin pri kamnoseku **Kunovarju** pri Svetem križu, na sedanjih ljubljanskih Žalah: tam je mojster za obrtnika po naročilu klesal kipe Marij in Jezusov, ki zdaj stojijo na grobovih, in tam se je mladi Keršič učil modelirati, klesati in ta dela vlivati v mavec.

Leta 1939 je za umetniškega vajenca prišla prva velika preizkušnja: potem ko je mojster Kalin dobil naročilo za skulpture, ki bodo krasile nove Žale arhitekta **Jožeta Plečnika** in ko bi bilo treba kipe oddati, so Borisa Kalina poklicali na orožne vaje na Rupnikovo linijo v Železnike. Marjan Keršič je končal velika kipa Marije in Jezusa, ki zdaj stojita na vrhu slavoloka na Žalah, Kalin je s kolesom prišel v Ljubljano pogledat, ali je vse v redu, dopolnil nekatere podrobnosti in se vrnil na Gorenjsko, Keršič in slikar **Lojze Kogovšek** pa sta oba kipa vlivala v umetni italijanski cement in ju taka lahko še zdaj občudujemo.

Druga Keršičeva velika kiparska preizkušnja je bila leta 1940, ko je Boris Kalin dobil prvo nagrado za štiri metre visok spomenik jugoslovanskega **kralja Aleksandra** na konju, ki naj bi stal v Mariboru. Pri tem delu je imel Keršič možnost študija konjenika in postopek vliivanja v bron. Vendar ni izdelek nikoli prišel tja, kamor je bil namenjen. Ko so ga v Beogradu že vili v bron, so Nemci zbombardirali mestni predel Voždovac, kjer je bila livarna, in ob začetku druge svetovne vojne v bron ujeto umetnino uporabili v drugačne namene.

IZ CELICE TALCEV V TABORIŠČE GONARS

Boris Kalin je svojega učenca Marjana zastrupil s kiparstvom in vsaj deloma tudi z gorami. Bil je odlični smučar, ki je veliko hodil po gorah, na planini Jezerce na Kravcu pa je imel v najemu pastirsko bajto, kamor je večkrat šel tudi Marjan. Tako je mladi Keršič pri svojih dobrih petnajstih letih prišel med drugim prvič na Zvoh in še na nekatere kamniške vrhove, o katerih je dotlej le sanjal v dolinah. Pri devetnajstih letih je začel še plezati, ker se je pač znašel v taki družini, z leto dni starejšim **Mirkom Flandrom**, na primer, katerega družba je takrat velik del plezala na Turmcu na Šmarni gori. Ko je bil Marjan star 19 let, je s Flandrom prvič preplezal Slovensko smer v Severni steni Triglava, potem pa pred vojno med drugimi še Hornovo smer v Jalovcu.

Med drugo svetovno vojno so bile Ljubljančanom Alpe zaklenjene in tako so družbe, v katerih je bil tudi Keršič, s kolesi hodile v Iški vintgar, kjer so plezale in Italijane

Uspešne alpinistične naveze iz prvega povojnega desetletja: Rado Kočevar, Sandi Blažina, France Zupan in Marjan Keršič.

Povojna planinska družina na Kamniškem sedlu: Alenka Svetelova, ki je bila Marjanova soproga, Milan Hodalič, Boris Režek in Božo Fakin.

dražile tako, da so na tamkajšnjih turnicah, kamor njihovi vojaki niso mogli, obešale slovenske zastave, med drugimi pa pomagale tudi pri gradnji partizanske bolnišnice Kravica. To je trajalo do konca leta 1941, ko so Italijani požgali vasi v dolini Iškega vintgarja, vključno s kočo Slovenskega planinskega društva, katere oskrbnik **Pintar** je odšel k partizanom in tam postal partizan Tole.

Prvo vojno leto je Marjan Keršič stanoval pri svojih na kmetiji na Barju in sodeloval z Osvobodilno fronto. Štirikrat so ga zaprli, zadnjič v celico talcev v kasarni Srca Jezusovega, ki je bila po vojni znana kot vojašnica na Metelkovi ulici v Ljubljani. Vendar je imel takšno srečo, da so ga poslali v internacijo v italijanski Gonars, kjer je bil 19 mesecev številka 3261. Tam je ostal še dva meseca po kapitulaciji Italije, da je še z nekaterimi drugimi poskrbel za prevoz predvsem mater z otroki v domovino.

Od zadnjih decembrskih dni leta 1943 je spet delal pri Borisu Kalinu, ki je imel od leta 1939, ko si je denarno opomogel, lasten atelje v Lavričevi 5 za Bežigradom v Ljubljani. Preko umetnika se je Keršič povezal s komi-

Bil je Belačev soplezalec in odličen predvojni alpinist: Bogomir (Miko) Flander – Klusov Joža, ki je leta 1943 padel pri Bosiljevem na meji s Hrvaško, med vojno pa je pisal črtice iz partizanskega življenja in jih objavjal v partizanski periodiki.

sijo za zasledovanje vojnih zločinov in v skupini **dr. Vladimirja Kanteta**, šefa kriminalistične policije v Ljubljani, ki so ga odkrili in ga je 24. februarja 1945 policijski šef **Hacin** lastnoročno obesil v prisilnih delavnicah na Povšetovi ulici v Ljubljani, odkril 27 pobitih žrtev in identiteto morilcev. V teh letih si je zaradi belega prama, ki mu je rasel med temnimi lasmi, sam dal ilegalno ime **Belač**, ki se ga drži še zdaj.

PRVA ODPRAVA V CENTRALNE ALPE

Po koncu vojne so Keršiča za tri mesece poslali v Gornji Grad, da je za Savinjsko dolino pomagal popisati vojno škodo, septembra istega leta 1945 pa se je vpisal na Akademijo likovnih umetnosti, kjer je po štirih letih diplomiral in bil sprejet v mojstrsko šolo Borisa Kalina, nekakšen podiplomski študij. Vendar je po pol leta študija izstopil, ko je ugotovil, da po toliko letih dela z mojstrom ne more nič več pridobiti.

Že za božič leta 1945 je s planinskimi tovariši odšel v Kamniške planine, kjer je s prijatelji **Fredijem Šerbcom**, **Ladom Bučerjem**, takratnim študentom medicine **Milanom Hodaličem** in takratnim gimnazijskim maturantom **Francetom Zupanom** preplezal nekaj dolgih (kajpada zimskih) smeri v Grintovcih. Z Zupanom sta odtlej ostala večletna dobro uigrana naveza.

Po diplomi leta 1950 je leto dni služil vojsko v Beogradu, po vrnitvi v Ljubljano je dobil status svobodnega umetnika in je vse več časa posvečal kiparjenju in manj plezanju. Vendar plezanja ni popolnoma opustil: še precej let se je s to dejavnostjo tako intenzivno ukvarjal, da je bil vseskozi v skupinah, ki so potrjevale sloves slovenskega alpinizma.

Že leta 1946 sta ga **Boris Režek** in **Vinko Modec**, ki sta v PD Ljubljana Matica vodila gorsko reševalno skupino, sprejela v GRS, potem ko je opravil prvi zvezni

alpinistični tečaj v Aljaževem domu v Vratih, ki ga je vodil **Joža Čop**, in postal je tudi inštruktor alpinizma. Kmalu zatem je za Planinsko zvezo Slovenije oziroma njeno Gorsko reševalno službo izdelal znak GRS, ki je z majhnimi poznejšimi popravki še vedno edini znak slovenske GRS.

Leta 1950 je bilo za letošnjega slovenskega planinskega jubilaranta vsaj dvakrat pomembno: izšla je njegova »Plezalna tehnika«, prvi povojni slovenski učbenik tehnike plezanja, ki ga je sam tudi ilustriral, PZS pa je septembra istega leta poslala na svojo prvo povojno »odpravo«, v Centralne Alpe, štiri svoje alpiniste, poleg Keršiča še **Miho Verovška**, **Uroša Županciča** in **Maksa Medjo** ter z njimi še dva Hrvata. Tam so bili prav takrat, ko se je v Francijo vrnila francoska odprava, ki je z **Mauricom Herzogom** na čelu priplezala na vrh prvega osemtisočaka, na Anapurno. Močno pomrznjene nekatere člane odprave, tudi Herzoga, ki so mu morali amputirati prste, so zdravili v bolnišnici v Chamonixu, kjer so jih slovenski alpinisti obiskali. Takrat so francoski kolegi vsakemu od Slovencev podarili po pet takrat znamenitih Alainovih vponk, imenovanih po **Emilu Alainu**, in blago za bivač vreče.

Po letu 1950 so slovenski alpinisti vse pogosteje hodili v tuje gore, kjer so predvsem v Lienških Dolomiti in v pogorju Gesäuse preplezali več težkih smeri. Mednarodno priznanje o svojih sposobnostih, nemara prvo po vojni, so doživeli aprila leta 1958, ko so se tri slovenske ekipe GRS udeležile mednarodnega tekmovanja alpskih dežel v reševanju z akia čolni v švicarskem Davosu in vse tri dobile zlate medalje – »naveze« **Aleš Knaver** – Marjan Keršič, **Rado Kočevar** – Marjan Lavtižar in **Ciril Praček** – Stane Koblar.

Isto leto je Marjan Keršič postal uradno priznan gorski vodnik, ko je iz rok Jože Čopa prejel vodniški znak s številko 6.

PLEZANJE V HIMALAJI IN ALPAH

Že pred letom 1960 so se slovenski alpinisti začeli pripravljati na prvo potovanje v Himalajo in začeli Planinski zvezi Jugoslavije dopovedovati, da je popoln nesmisel sestaviti odpravo, v kateri bi bili plezalci iz vseh jugoslovanskih republik. Dobil so sponzorje, ki so bili izključno slovenska podjetja in tovarne, vsa oprema je bila iz slovenskih delavnic, saj je bil uvoz komajda mogoč, če pa je bil, je bil predrag, in kar 14 alpinistov je tega leta 1960 odpotovalo na resne priprave v Centralne Alpe. Za preizkus svojih sposobnosti je trojica od njih, poleg Belača še **Jože Govekar-Jozva** in **Milan Pintar**, v enem dnevu prišla iz Chamonixa na nadmorski višini 1000 metrov na Plan d'Aiguiles (2200 m), do vrha Mont Blanca (4810 m) in po drugi strani v dolino – v 17 urah neprekinjene hoje so premagali 3800 metrov višinske razlike brez kakršnihkoli zdravstvenih posledic. Takrat so začeli zares verjeti, da so sposobni za Himalajo.

Kandidatov za prvo himalajsko odpravo, ki naj bi sprva plezala na Nanda Devi, šele na ladji tik pred New Delhijem pa so dobili sporočilo, da imajo dovoljenje za

skupino Trisulov, je bilo 15; ker nekaterih kandidatov na pot niso pustile žene in še iz drugih vzrokov so poleg vodje odprave **Staneta Kersnika**, zdravnika **dr. Andreja Robiča** in novinarka **Zorana Jerina** ostali le štirje alpinisti – **Marjan Keršič**, **Aleš Kunaver**, **Ante Mahkota** in **Ciril Debelak**. Junija tega leta je Belač skupaj z Mahkoto in Kunaverjem stal na vrhu 6270 metrov visokega Trisula III.

Po vrnitvi iz Himalaje se je v glavnem posvetil kipaženju. V gore je sicer še hodil in hodi še zdaj, vendar ni imel nobene himalajske želje več.

Niti z reševanjem v gorah, iz katerih je prinesel 27 smrtno ponesrečenih in kdove koliko ranjenih, se ni več ukvarjal toliko kot dotlej, čeprav je bil vse od leta 1946 pa do lanskega leta član ljubljanske postaje GRS.

Zdaj še pogosteje kot prej lista po svojih dnevniških zapiskih v ličnih knjigah, popisanih z njegovo kaligrafsko pisavo: kolikokrat je imel neznansko srečo, da je prišel živ in zdrav v dolino!

Nekoč se je po strmem grušču vrgel za nekom, ki ga je že neslo proti prepadu. Ujel ga je sicer in ga zadržal, vendar je ponesrečenec pred tem tako močno z glavo udaril ob skalo, da je dva dni pozneje v bolnišnici umrl.

Med zimskim prečanjem Kamniških Alp je trojna naveza tik pod Skuto ob enajstih ponoči in ob polni luni zdrsnila po snežišču, ledenem kot steklo, potem ko se je **Tonetu Jegliču** zataknila dereza v hlače in je padel. Celotna naveza je začela drseti, kot zgornji jo je Belač

Malo je objavljenih Belačevih fotografij iz gor, čeprav jih je posnel veliko; tale prikazuje Triglav z Viševnika (2047 m) z dolino Krme spodaj.

Na poti na Trisul je Belač sredi vasi Ghes (2300 m), kjer se zbirajo domačini, v veliko granitno ploščo vklesal večer spomin na prvo našo odpravo v Himalajo.

s cepinom zaustavil na robu prepada, v katerega bi padla vsaj sto metrov globoko v Gamsov skret. Jegliča, ki je imel zlomljen gleženj, sta tovariša spravila 150 metrov navzgor v bivak pod Skuto, Belač je tekel v Kamniško Bistrico in poklical gorske reševalce, s katerimi se je še isto noč vrnil do ponesrečenega in ga pomagal spraviti v dolino. Kapo in očala, ki jih je izgubil tisto noč, je našel šele spomladi pod Gamsovim skretom, ko je tam skopnel sneg.

V severni steni Šit se je med prvenstvenim vzponom soplezalcu Francetu Zupanu v zadnjem raztežaju, tik pod vrhom torej, odlomil skalni blok, padel je, spullil med padanjem dva vmesna klina, po približno desetih

metrih pa ga je Belač zadržal, čeprav ga je varoval samo preko rame in čeprav ni bil pripet na klin ob sebi. Kakšnih 800 metrov bi letela – »zvečer sva bila bližje vstopu v steno kot zjutraj, ko sva vstopila vanjo«, kot je pozneje ta doživljaj zelo doživeto popisal umetnostni zgodovinar France Zupan.

VEČNA OBELEŽJA

Vse življenje je Belač klesal in modeliral, samo na javnih krajih stoji 82 njegovih spomeniških upodobitev, velik del marmornih in bronastih poprsij znanih Slovencev. Tako stoji pred Vojkovo kočjo na Nanosu njegovo bronasto poprsje **Janka Premrla Vojka**, po katerem se imenuje kočja, na pokopališču Sv. Križa nad Jesenicami njegov bronasti portret Jože Čopa, Belačev portret iz žgane gline, ki upodablja tega alpinista, pa v Triglavski muzejski zbirki v Mojstrani. Na pokopališču v Slovenski Bistrici je Keršičev bronast spomenik žrtvam Špika, njegovi bronasti spominski plošči **Valentinu Staniču** z reliefnim portretom tega veleturista izpred dveh stoletij sta na Staničevem domu pod Triglavom in na Watzmannhausu nad Berchtesgadnom v Nemčiji, v votlini blizu planinskega doma na Peci pa je Belačev bronasti spomenik kralja Matjaža v nadnaravni velikosti.

Spominske plošče, ki jih je izdelal in ki stojijo na javnih krajih, ima preštete samo natančni Marjan Keršič. Zanj za zaslužnega planinca je izdelal letošnjo jesen: na

planini Jasenje med obema Martuljskima slapovima nad Gozdom Martuljkom je spominska tabla veliki alpinistki **Pavli Jesih**.

V galeriji **Krvina** v Gorenji vasi v Poljanski dolini so letošnjo pozno jesen ob kiparjevi 80-letnici odprli pregledno razstavo nekaterih Keršičevih pomembnih del, ki so jo novembra prenesli v galerijo Krka v Novem mestu.

Za svoje delovanje je Marjan Keršič-Belač dobil vrsto visokih priznanj: PZS mu je podelila zlati častni znak, takisto Planinska zveza Jugoslavije, ima častna znaka GRS in PD Ljubljana Matica. Za zasluge pri razvoju smučarskega športa v Sloveniji – leta 1954 je postal smučarski učitelj, devet let pozneje je opravil izpit za vodnika visokogorskega smučanja pri Švicarski smučarski zvezi – je prejel srebrni in zlati častni znak

Smučarske zveze Slovenije, za njegovih 35 let krvodajalstva mu je Rdeči križ Slovenije podelil zlati znak za te zasluge, dobil je tudi priznanje Civilne zaščite za posebne zasluge pri reševanju ljudi v gorah in dolinah.

Med obujanjem prijetnih spominov vendarle kapne kakšna grenka kapljica: »Ogromno izkušen sem si nabral v doživljajev bogatem življenju, ki jih ne morem skoraj nikomur posredovati, ker starcev pač ne vabijo več na različna posvetovanja in tečaje,« pravi in za hip ali dva umolkne. Ko se mu odtavane misli spet vrnejo z izleta v neponovljivo preteklost, zbrano nadaljuje: »Kajpada nismo v stari Grčiji, ampak v 21. stoletju!« Tak je bil in tak je Marjan Keršič-Belač, ki še vedno strumen pokonci hodi pod pezo devetega križa, ki si ga je bil naložil sredi letošnjega maja.

OB 100-LETNICI ROJSTVA

ZORKO JELINČIČ NAD PREZRTJEM IN MITOM

»Zorko primahal, vso noč je hodil,
On je držal besedo brez obljub...«
(dr. Klement Jug)

Kdo je **Zorko Jelinčič**? Kakšen je bil človek, ki se je boril, da ne bi bila Primorska po prvi svetovni vojni z enim samim zamahom prisvojena in poitalijančena? Kakšen je bil človek, ki je skupno z drugimi rodoljubi izgoreval v narodnem buditeljstvu? Je Zorko Jelinčič »samo« eden od izjemnih primorskih protifašističnih borcev in tigrovcev? Je morda bolj pomemben kot kulturno-prosvetni delavec in publicist ali raziskovalec na področju arheologije in toponomastike? Kaj pa njegova zvestoba planinstvu, alpinizmu in jamarstvu? Ob tako bogati in razgibani dejavnosti je osebnost Zorka Jelinčiča zelo težko enostavno opredeliti. Preizkušan je bil v različnih režimih, upognil se ni nobenemu. Bil je samosvoj, pokončen, narodno zaveden ter vsestransko razgledan in dejaven človek, čigar vrednote so bile svoboda, domovina in tovarištvo.

Planinsko društvo Tolmin in Planinska zveza Slovenije ob podpori Ministrstva za kulturo Republike Slovenije izdajata ob stoletnici rojstva Zorka Jelinčiča jubilejni zbornik, v katerem različni avtorji v dvaindvajsetih prispevkih združujejo vse, kar je do sedaj znanega o njegovem življenju in delu. Po Jelinčičevih spominih, ki sta jih pod naslovom *Pod svinčenim nebom* uredila hči **Rada** in sin **Dušan**, izdala pa Goriška Mohorjeva družba (1994), imamo sedaj na knjižnih policah drugo pomembnejše delo, ki osvetljuje skoraj vse razvojne stopnje njegovega razgibanega življenja. O TIGR-u je zadnje čase išlo kar nekaj knjig, ki posredno ali neposredno opisujejo tudi Jelinčičev prispevek v tej ilegalni organizaciji. O devetletnem obdobju, ki ga je preživel v ječah in konfinaciji, je najbolj avtentično spregovoril v svojih pričevanjih sam. Teh poglavij iz njegovega življenja v zborniku nismo ponavljali.

Podoba Zorka Jelinčiča iz let kulturno-prosvetnega delovanja med obema vojnama na Goriškem

Arhiv Dušana Jelinčiča

Neposreden povod za nastanek knjige *Nad prezrtjem in mitom* je bil simpozij »Zorko Jelinčič v slovenski preteklosti«, ki je bil 20. maja letos v Tolminu. Na njem so avtorji prispevkov, ki jih v zborniku objavljamo, nekatere svoje izsledke prvič predstavili javnosti. Simpozij je bil le eden od pomembnejših dogodkov, ki so se v letošnjem letu zvrstili v počastitev stoletnice Jelinčičevega rojstva.